

SLADKÝ ŽIVOT

Chantelle Shawová
Hříšný
ostrov

CHANTELLE SHAWOVÁ

HŘÍŠNÝ OSTROV

PŘEKLAD

LUCIE VINOHRADSKÁ

Milá čtenářko,

asi se shodneme na tom, že většina hrdinů mých příběhů je až moc „ideálních“, jsou bohatí, úspěšní, vzdělaní, soucitní, krásní... A že v normálním světě, ve kterém se chodí do supermarketu a je třeba dětem kupovat boty, takoví lidé nežijí. Inu, co si budeme namlouvat, knížky, které máme všichni rádi, jsou tak trochu pohádky pro dospělé (a s hvězdičkou).

Proto mě vždycky potěší, když jsou hrdinové... tak trochu „jiní“. A tento měsíc se mně to opět jednou splnilo. Ve Svatbě na řecký způsob od Jane Porterové hrdinka, považovaná tak trochu za šmudlu, u oltáře nahradí svou překrásnou sestru. A hlavní hrdina knihy Zvíře z Lucernu je dokonce postižený. A to natolik, že se straní lidí!

Zbývající čtyři příběhy jsou už spíše takové „klasicke“, to ale neznamená, že bych je považoval za horší – nejlépe ale, když to posoudíte sama.

Rád bych se ale vrátil k těm hrdinům, kteří nejsou dokonalí na první pohled. Znamý francouzský spisovatel Antoine de Saint Exupéry napsal tato slova: „Vidíme pouze srdcem, co je důležité, to je pro oči neviditelné.“ A vlastně to není jenom o těch hrdinech „s kazem“. Vlastně je to o nás všech!

S láskou

Váš Harlequin

Chantelle Shawová

HŘÍŠNÝ OSTROV

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Proof of Their Forbidden Night

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Lucie Vinohradská

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Chantelle Shaw
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6548-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6554-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6560-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Co říkáš té novině, že se táta zasnoubil s Ledovou královnou? Isla do něj zařala drápky, o tom není pochyb.“

Andreas Karelis zůstal stát jako opařený. Právě vystoupil z vrtulníku, který ho dopravil na Louloudi, soukromý ostrov jeho rodiny. Zíral na Nefeli, svou sestru, která mu vyběhla zahradou naproti. Její pronikavý, zuřivý hlas přehlušil i rachot lopatek zpomalující vrtule.

Z letadla vypadal ostrov v azurově modrém Egejském moři, částečně pokrytý cedrovými lesy a olivovými háji, jako souprava smaragdových šperků. Tady Andreas prožíval nejšťastnější chvíle svého dětství, když volně pobíhal po Louloudi a nemyslel na to, co od něj rodiče očekávají jako od dědice rodu Karelisů. Vlastnil domy v Kalifornii a na francouzské Riviére a střešní apartmá v Aténách, ale Louloudi bylo jediné místo na světě, kde se cítil jako doma.

„Stelios mi nic neřekl,“ odsekl nerudně a sestra vykulila oči. Andreas obvykle pevně skrýval své pocity a nikdo, dokonce ani Nefeli, jediná osoba, která mu byla blízká, netušila, co si myslí. Jenže neměl rád překvapení, ať příjemná, či taková, která by si radši odpustil, a tohle byl zcela jistě ten druhý případ.

„Napadlo mě, že se ti táta třeba svěřil po telefonu. Mně tu bombu sdělil, až když jsem přijela sem.“

Nefeli si přehodila tmavé kučery přes ramena. Byla drobná a náladová – přesný opak Andrease, jenž zdědil po babičce z matčiny strany vysokou, atletickou postavou. Jí také vděčil za to, že se již v dětství dobře naučil skrývat city.

„V novinách vyjde oficiální oznámení o tátově zasnoubení s Islou až zítra, protože nejdřív chtěl tu novinu sdělit rodině. Bože!“ Hlas jí stoupl dobře o oktávu. „Vždyť je to jeho hospodyně a je tak mladá, že by mohla být jeho dcerou. Co to jen toho tátu *napadlo?*“

Andreas jako bez zájmu potřásl rameny, aby zakryl to, jak moc se mu nelíbí otcovy plány na svatbu. Síla jeho reakce překvapila i jeho samého, musel si připomenout, že Stelios si může dělat, co chce. Největší blázen je starý blázen. Pošetilý postarší vdovec, k tomu miliardář, se dá snadno vlákat do osidel nádherné ženy, pomyslel si ironicky.

Když si představil ženu, která se má stát Steliovou snoubenkou, zmocnil se ho neklid. Isla Stanfordová byla krásná, to se nedalo popřít. Anglická růže s vlasy jako ze zlaté příze a s pletí jako porcelánová panenka. Jenže budila zdání nedotknutelnosti, nepřístupnosti, které Andrease obvykle odrazovalo. Dával přednost ženám, které byly v sexu sebejisté, z toho důvodu ho mátl, že když se příležitostně potkali, intenzivně si uvědomoval její přítomnost.

„Táta ji přivezl sem na Louludi. O víkendu se má zúčastnit oslavy mých narozenin,“ povzdechla si rozmrzele Nefeli. Při cestě do vily se zavěsila do svého bratra. „Budeš muset něco udělat, Andreasi.“

„Co navrhuješ?“ chtěl vědět. Převaloval slova v ústech, bylo pro něj typické mluvit pomalu s náznakem cynického pobavení, tím také zamaskoval své myšlenky, ale když Nefeli znovu promluvila, jeho nepokoj ještě zesílil.

„Budeš ji muset svést. To určitě lehce zvládneš, všechny ženy ti padají k nohám. A jakmile táta zjistí, že Ledová královna jen předstírala, že má o něj zájem a že ji zajímají jen a jen jeho peníze, rozejde se s ní a všechno bude zase jako dřív.“ Tím *jako dřív* Nefeli nejspíš myslela to, že se Stelios bude zase chovat jako muž, kterému bude za pár let sedmdesát, a připravovat se na odchod do důchodu, a ne jako chlap, který se zbláznil do blondaté nány, které jde pouze o jeho peníze. Až na to, že Isla není nána, opravil se Andreas. Kdyby byla, byl by život mnohem snazší.

„Nechci, aby se ze mě stal kus ledu,“ zavtipkoval. Tiše zaklel. Neměl nic proti tomu, aby se jeho otec znovu oženil. Jen nechtěl, aby si vzal zrovna *ji*, Islu. Ať se klidně ožení s nějakou ženou svého věku. S milou buclatou vdovou, se kterou bude Stelios trávit soumrak svého života, a ne s chladnou blondýnou s inteligentníma šedýma očima a úsměvem Mony Lisy, který Andrease příliš rozptyloval.

Vrátil se v myšlenkách do doby před osmnácti měsíci, kdy byl povolán do domu v Kensingtonu, který si jeho otec koupil krátce po smrti své ženy, asi půl roku předtím. Steliovo rozhodnutí přestěhovat se do Londýna všechny překvapilo, a tak jakmile předal Andreas deštěm promočený kabát majordomovi a byl uveden do přijímacího pokoje, zamýšlel se zeptat otce, proč si vybral zemi s takhle deštivým podnebím.

Jenže vtom spatřil ženu sedící vedle Stelia na pohovce a od té chvíle už nedokázal myslet na nic jiného. Sedí moc blízko, byla jeho první myšlenka. Následovalo silné nutkání popadnout ji a vyrvat ji z blízkosti svého otce. Vstala s grácií baletky, a když se postavil i Stelios, zavěsila se do něho. Starostlivost, s jakou to udělala, Andrease popudila.

„Tak sis konečně našel čas mě navštívit, Andreasi.“

V tom přivítání zněl nádech kritiky, kterou Andreas očekával. Zařal zuby, přistoupil k otci a políbil ho na tvář. „Rád vidím, že vypadáš dobře, otče.“

Popravdě řečeno otec vypadal unaveně, ale Andreas si toho sotva všiml, jeho zájem budila jen ta žena. Kdo to je? Možná otcova osobní asistentka? Její vzhled nenapovídal, jakou roli hraje ve Steliově životě. Měla na sobě bílé šaty se tříčtvrtečními rukávy a mírně rozšířenou sukní těsně pod kolena. Oblečení vkusně doplňoval úzký černý pásek kolem štíhlého pasu a černé lodičky na jehlovém podpatku. Vlasy barvy světlého medu měla sčesané z obličeje a svázané do ohonu, který jí spadal do půli zad. Vypadala plaše jako ošetřovatelka, ale tvar plných rtů a pevná prsa naznačovaly zdrženlivou smyslnost.

Andreas z ní nedokázal spustit oči a cukl sebou, když ji Stelios suše představil: „Dovol mi představit ti svou hospodyni, slečnu Stanfordovou. Islo, toto je můj syn Andreas.“

„Těší mě, že vás poznávám,“ zaševalila.

Její hlas připomněl Andreasovi bublání horské bystřiny. V tu chvíli by s chutí skočil do ledové vody, aby zchladil žár, který ho uvnitř spaloval.

„Potěšení je na mé straně, slečno Stanfordová.“

Chtěl, aby to znělo ironicky, ale slovo *potěšením* zůstalo viset ve vzduchu, vneslo do jeho pozdravu smyslný zápal a znělo i jeho uším jako výzva. Všiml si, že jí líce polil ruměneč, jako když malíř namaluje na plátno růžovou růži. Šedé oči se jí trochu rozšířily a Andreas si všiml, že se v jejich hloubi zračí stejný zmatek, jaký sužoval i jeho.

Ale rozeznal ještě jiný pocit. Než mrkla dlouhými řasami, které byly jen o odstín tmavší než vlasy, a přestala ho vnímat, zaznamenal záblesk toho, že si to uvědomovala také. Čas jako by se zastavil. V tichu, které nastalo, slyšel Andreas chrčení svého

dechu, ale i ona dýchala nepravidelně. Když se jejich pohledy zase setkaly, její výraz byl už zase nečitelný.

Otočila se ke Steliovi: „Půjdu uvařit čaj.“

„Děkuju, má drahá.“ Pohled, který si vyměnili starý muž a jeho hospodyně, nedokázal Andreas dešifrovat. To ho podráždilo. Od kdy jeho otec, který byl celý život přímo závislý na kávě, pije čaj?

„Dám si radši kávu,“ odsekl, čímž si vysloužil, že se na něj Stelios zamračil.

„Jistě.“ Isla Stanfordová se na Andrease zběžně usmála a tím způsobila, že dostal nutkání vyvést ji z rovnováhy. Chtěl zjistit, jestli se pod její ledovou rozvážností skrývá žár a zda by tvar jejich rtů přesně zapadl do jeho, jak tušil.

Minula ho a její prchavý parfém mu podráždil smysly. Když procházela pokojem, sledoval, jak se jí vlní boky. Neudržel se a vyhrkl: „Nepotřebujete pomoc?“

„Zvládnou to, děkuju.“ Vyznělo to pobaveně. U dveří se zarazila, ohlédla se, zvedla obočí a zkoumavě se na něj zadívala, až si připadal jako kluk, kterému kontrolují, jestli nemá špínu za ušima. „Nebo snad nevěříte, že dokážu připravit kávu po řecku, Andreasi?“

Vyslovila jeho jméno s jemným anglickým přízvukem, málem zavyl jako divoká šelma. *Nevěřil jí*, a kdykoli se s ní při svých následujících návštěvách u otce v Londýně setkal, instinkt ho varoval, že s ní budou jen problémy. A teď, když se jeho otec s tou Ledovou královnou, jak jí přezdívala jeho sestra, zasnoubil, ukázalo se, že jeho instinkty nelhaly.

Následoval Nefeli do domu. Ve vstupní hale obložené mramorem byl ve srovnání s horkem venku příjemný chládek. Andreas vyletěl před šestnácti hodinami z Kalifornie. I když cestování soukromým letadlem nebylo nijak náročné, těšil se na dlouhou sprchu

a skleničku. Už už požádal majordoma Dina, aby mu do pokoje donesl whisky, když ho oslovila jeho sestra: „Radši si pospěš a převlékni se. Přijel jsi později, než jsme čekali. Táta dnes večer pořádá formální večeři na oslavu svého zasnoubení s Islou.“ Protáhla tvář. „Nemůžu uvěřit, že si ji chce vzít. Chová se jako blázen. Nenapadá tě *něco*, co by tátů přivedlo k rozumu?“

Andreas myslel na Nefelinu úpěnlivou prosbu celou dobu, když se ve svých soukromých pokojích kvapně sprchoval a oblékal se do černých kalhot, sněhově bílé košile a černého saka. Nejradši by si natáhl staré džínsové šortky a triko a vyběhl na pláž, ale místo toho musel protrpět večeři u příležitosti otcových zasnub. *Theos!* Zahleděl se na svůj odraz v zrcadle a prohrábl si prsty nepoddajné tmavé vlasy.

Nakonec proč ne, vlastně by mohl vymyslet něco, co by v jeho otci vyvolalo pochybnosti o vztahu s někdejší hospodyní, nyní snoubenkou. Co kdyby odhalil, jak mu roztála v náručí, když ji před měsícem v Londýně políbil? Jestlipak by se Stelios ještě hrnul do svatby?

Andreas zaťal zuby, když si vzpomněl, jak bouřlivě tehdy reagovala – jak rozevřela ústa pod jeho a tiše, zastřeně zasténala, když jí zajel jazykem mezi rty. Zamračil se. Políbil Islu, aby ukojil svou zvědavost, ale nečekal, že se to stane zkouškou, nakolik se dokáže ovládat on sám. Okamžitě svou návštěvu Anglie ukončil a následujícího dne odletěl zpět do Kalifornie.

Nastražila Isla past na vysokou výhru? Stelios byl hlavou Karelis Corp – rodinného podniku, který provozoval největší ropnou rafinerii v Evropě. Společnost také řídila nejhustší řetězec benzinových pump v Řecku a měla své zájmy i v zasilatelství a bankovníctví. Andreas měl Karelisovo obchodní impérium zdědit, ale nijak nespěchal, zatím se mu nechtělo ho

od otce převzít. Vybudoval si od píky vlastní kariéru jako jezdec šampion ve Světové lize superbiků, avšak musel ji ukončit kvůli vážné nehodě.

Zaplašil ty myšlenky a vrátil se do přítomnosti. Když vyšel ze svého apartmá, tiše zaklel. Zastavil se v chodbě u soukromého bytu svého otce a zaklepal na dveře. Možná že kdyby si se Steliem a jeho snoubenkou promluvil ještě před večerí, lépe by chápal důvod pro jejich překvapivé zasnoubení. Na klepání se nikdo neozval, takže po chvíli čekání otevřel dveře a rozhlédl se po obývacím pokoji. Dveře vedoucí do ložnice byly zavřené. Při pomyslení, že je za nimi Stelios s Islou, se mu sevřel žaludek.

Dveře ložnice se otevřely a než se stačil vytratit, do obývacího pokoje vešel majordomus. „Myslel jsem si, že tu bude otec a slečna Stanfordová,“ vysvětlil Andreas.

„Pan Stelios je dole v salonu. Požádal mě, abych mu přinesl brýle.“ Dinos zvedl ruku, ve které držel pouzdro na brýle. „Pokoj slečny Stanfordové je hned vedle, ale ta je dole v salonu s vaším otcem.“

Takže Stelios a Isla nesdílejí ve vile společnou ložnici, přemítal Andreas, když sestupoval po mramorovém schodišti. Zarazilo ho to, takhle se páry, které se chtějí vzít, obvykle nechovají. Celá ta situace s náhlým zasnoubením byla záhadná, zejména když se mu otec při posledním setkáním před měsícem o plánech na sňatek vůbec nezmínil.

Není to má věc, jestli se Stelios chová jako blázen kvůli hezké mladé hospodyni, pomyslel si Andreas. Kdyby otci přiznal, že mezi ním a Islou zaplála vášnivá jiskra, otec by mu nejspíš nevěřil, mohl by ho dokonce obvinít, že se snaží dělat mu potíže. Nikdy k sobě neměli blízký vztah, zejména poté, co si Stelios musel vybrat mezi manželkou a rodinou, nebo milenkou.

Andreasovi bylo dvanáct, když jeho otec přiznal, že se stýká s jinou ženou, Angličankou, a že kvůli ní chce manželku opustit. Matku to zlomilo a Andreas se zapřísahal, že už nikdy s otcem nepromluví, pokud milenku neopustí a nevrátí se k manželce a dětem. Doufal, že tím, že se postaví na stranu své matky, získá si její lásku, ale ta s ním nadále jednala bez zájmu, jak to činila celý život. Otec se nerozvedl, ale od té doby byl k Andreasovi chladný.

Helia Karelisová zemřela před dvěma lety, předávkovala se prášky na spaní. Koroner zapsal do úmrtního listu nešťastná náhoda, ale Andreas si byl jistý, že matka věděla, co dělá, a stejně tak si byl jistý, že se nikdy nevyrovnala s manželovou nevěrou, přestože k ní došlo již před mnoha lety. Byla v manželství nešťastná a Andreas si z toho vzal ponaučení, že zamilovat se je pošetilé. Vyhýbal se emocionálním dramatům, tak jako se každý rozumný člověk vyhýbá kontaktu s virem eboly.

A co se Isly týkalo, Andreas pokrčil rameny. Nedokázal si vysvětlit, proč se kvůli ní v Londýně choval jako teenager na prvním rande. Nebyl to jeho styl a byl si jistý, že až se s ní znovu setká, že v ní bude vidět jen zlatokopku, za kterou ji považoval. Řekl si, že cudnou vášeň, s jakou reagovala na jeho polibek, tak že si skoro myslel, že je nezkušená, určitě jen hrála.

Vešel do salonu, kde se podávaly koktejly, a zarazil se. Místnost byla plná hostů – sešli se tu různí příbuzní a, což ho překvapilo, protože večere měla být pouze rodinné setkání, několik vysoce postavených představitelů ropného průmyslu a členů správní rady Karelis Corp. Salonem se nesl hovor a cinkání skleniček o stříbrné podnosy. Ale Andreas měl oči jen pro Islu. Krev mu začala šumět v uších.

Tohle byla jiná Isla než uhlazená hospodyně, se kterou se setkával v domě svého otce v Kensingtonu.

Dnes z ní byla dáma v červeném – svůdná siréna v přiléhavém šarlatovém sametu s oslnivými šperky na krku, jež upoutaly jeho pozornost ke světlým hrbolekům prsů, které jí vyčnívaly z hlubokého výstřihu. Světlé vlasy měla vyčesané do drdolu, což odhalovalo nádhernou křivku jejího krku. Plné rty jí zvýrazňoval rudý lesk.

Sklopil pohled a všiml si, že šaty jí končí už v polovině stehů, dlouhé štíhlé nohy jí ještě prodlužovaly páskové střevíčky s vysokými podpatky. Isla Stanfordová byla snem každého náruživého muže a Andreas přímo hořel. Zahleděla se na něj, a když se jejich pohledy setkaly, tvář jí polil ruměncem. Když polkla, krk se jí mimovolně pohnul, a to mu řeklo, že si tak jako on uvědomuje elektrizující výboj mezi nimi. Zíral jí na ústa, svěží a rudá, jako by ho vyzývala k polibku, a ucítil v kalhotách žár touhy.

Na okamžik zapomněl, že Isla je na večírku Steliovým hostem. Když procházel místností, primitivní pud vlastnictví ho poháněl, aby si nárokoval ženu, která v posledních měsících až příliš zaměstnávala jeho mysl. On a Isla spolu mají nevyřízené účty.

Jenže vtom otec domluvil s nějakým hostem a objal Islu kolem pasu. Při pohledu na nesourodý pár přimhouřil Andreas oči.

„Tak jsi konečně tady,“ řekl Stelios nedůtklivě. „Čekal jsem tě už před několika hodinami. Málem jsme začali večeřet bez tebe.“

„Dobrý večer, otče,“ pozdravil ho Andreas suše. „Slečno Stanfordová.“ Přejel pohledem na Islu a zpátky na Stelia, nedal najevo, jak je popuzený. „Omlouvám se, že jdu pozdě. Slíbil jsem, že přijedu někdy během odpoledne, ale neřekl jsem přesně kdy, kromě toho jsem netušil, že pořádáš slavnostní večeři.“

Stelios odsekl: „No, tak už jsi tady. Doufám, že

nám popřeješ štěstí, až ti sdělím, že Isla přijala mou nabídku stát se mou snoubenkou.“ Přestože Andrease sestra varovala předem, že se otec zasnoubil, pohled na diamant velikosti balvanu na Islině prstu ho rozčílil. To má být vtíp? Šedovlasý vrásčitý stařík a nádherná anglická růže, která musí být tak o čtyřicet let mladší než její budoucí manžel?

Když se jí zahleděl do tváře, všiml si, že se jí mírně chvěje spodní ret, v široce rozevřených šedých očích jí bylo vidět, že si uvědomuje sexuální napětí, snažila se ho skrýt mrknutím řas. Byla sakra *jeho*. A přesto ji kolem štíhlého pasu objímal jeho stárnoucí otec, jehož nápadný, obscénní prsten se jí skvěl na prstu.

„Nuže, Andreasi?“ oslovil ho otec. „Vidím, že tě ta novinka překvapila, ale určitě se mnou budeš souhlasit, že mám štěstí, že mám tak překrásnou snoubenku.“

Podle hrubého odhadu musel ten diamantový prsten stát statisíce. Andreas se ironicky usmál. „Gratuluju,“ procedil a uštěpačně se na nevěstu zadíval. „Zdá se, že jsi vyhrál jackpot.“

DRUHÁ KAPITOLA

Taková nestydatost! Isle nešla Andreasova drzá poznámka z hlavy celou večeří, a to se při ní podávalo pět chodů. Byla rozrušená. Andreas seděl díky bohu na vzdáleném konci stolu, daleko od ní a Stelia, ale i tak cítila, že ji pozoruje modrýma očima, což jí na klidu nepřidalo.

Stejně tak si byla vědomá, že ji od poloviny dlouhého stolu sleduje jedovatým pohledem Steliova dcera. Když byla večeře u konce, Stelios se postavil a vyzval hosty, aby pozvedli číše k přípitku jeho snoubence. Předstírání už zašlo příliš daleko a Isliny pochyby, co vlastně na Louludi dělá, zesílily.

Tiše si povzdechla, otevřela francouzské okno a vyšla na terasu. Byla tma, takže si nemohla vychutnat dech beroucí výhled na zahrady a moře. Přestože léto již končilo, noc byla svůdná a vzduch prosycený vůní rozmarýnu a levandule, které rostly ve velkých terakotových květináčích. Isla se dotkla náhrdelníku z rubínů a diamantů, který jí zdobil krk, a už pokolikáté se ujistila, že je bezpečně zapnutý.

„Hrozně se bojím, že bych ho mohla ztratit,“ zašeptala dnes dopoledne, když se se Steliem nechávali fotografovat v zasedací místnosti Karelis Corp v Aténách. „Ten náhrdelník musí mít nesmírnou cenu. Byla bych radši, kdybych měla na krku něco méně honosného.“